

IN DE SCHIJNWERPER

Anita Pasterkamp-Jongewaard: 'Geen controle op haar medicijngebruik'

Anita Pasterkamp (57) woont met haar man Jeroen (63) en hun kleinzoon Charlie (8) op Jaap de Boerstraat 14. Ze praat vrijuit over hetgeen ze heeft meegemaakt.

Waarom woont Charlie bij jullie?

Omdat onze dochter Danique anderhalf jaar geleden is overleden. Al vrij jong had ze iemand in Enschede leren kennen en ging ze bij hem wonen. Binnen twee maanden was ze zwanger. Na de geboorte van Charlie ging het al snel niet goed. Hier in de omgeving hebben zij en Charlie nog even zelfstandig gewoond, maar ook dat was geen succes. Toen Charlie nog geen twee jaar oud was, zijn hij en Danique bij ons komen wonen. Onze beide zoons woonden hier toen ook nog. Ze had veel ups en downs, was niet stabiel. Veilig Thuis heeft terecht ingegrepen. Charlie mocht bij ons blijven wonen. Via Jeugdteam Zaanstad kon ze in Wormerveer onder begeleiding wonen, met nog vier jongeren. Bij Festina Lente vond ze een baan in de zorg, wat ze heel goed deed. Toch heeft ze met opgespaarde pillen helaas een eind aan haar leven gemaakt.

'We zijn een hecht gezin'

Heb je antwoord gekregen waarom?

We waren er altijd al bang voor. Geestelijk was ze wat zwakker en vaak zwaar depressief. Wij dachten dat ze borderline had. Eerder die dag was ze nog goed, hebben we zelfs een vakantie met haar besproken en een uur later is het afgelopen. Een enorme schok. Je verwacht zoiets niet op zo'n moment. En helemaal niet dat ze Charlie in de steek zou laten. Ik besepte dat het niet thuis kunnen hebben van je kind voor haar echt niet fijn was, toch? Je kind wordt je afgenomen. Na onze oudste dochter was zij de tweede van het gezin. Ze liep altijd achter in haar ontwikkeling. Maar ze hoorde er helemaal bij, hoor. Ze ging gewoon mee. Altijd met z'n allen naar de kermis in Assendelft. Dat was vorige maand wel raar. Dan mis je haar toch.

Hoe vond je Daniques woonomstandigheden?

Niet goed. Overdag was er wel begeleiding, maar 's nachts niet. Ze had afgestelde medicijnen voor twee weken. Daar was geen controle op. Dat was haar eigen verantwoordelijkheid. Ze nam die medicijnen niet consequent in, waardoor het met haar zelf ook op en neer ging. Mogelijk is ze in een psychose terechtgekomen, waardoor ze opeens tot dit besluit is gekomen. We weten het niet. Als thuiszorgmedewerkster ben ik bij iemand geweest waar de medicijnen in een kluisje zaten en die alleen onder begeleiding konden worden ingenomen. Boodschappen deed ze wanneer ze dat zelf wilde en ze at wanneer ze zin had. Als het goed met haar ging was ze vaak bij ons. Ze kon om niks opeens boos worden en dan stormde ze de deur uit. Ze had een auto, dus ze kon gaan en staan waar ze wilde. Dan belde ik haar begeleider, maar die zei dat hij daarover niet met mij kon praten. Zulk soort dingen. Ik mocht

me nergens mee bemoeien. Ik nam Danique altijd mee als ik met Charlie naar het park of naar het strand ging. Ze ging ook mee op vakantie. Het is je kind. Zij had verder niemand. Zelfstandig zijn was moeilijk voor haar.

Heb je ooit het gevoel gehad dat je als moeder hebt gefaald?

Nee. Ik ben altijd dag en nacht met haar in de weer geweest, dat wil je niet meemaken. Ik heb haar gekregen, er zijn altijd problemen met haar geweest, ze heeft hier op school gezeten, heeft altijd verkeerde vriendjes gehad, maar we bleven met zijn allen altijd voor haar gaan. Zij kon er ook niets aan doen. Ze is met die handicap geboren en daar vraag je niet om, toch? Je kunt wel zeggen dat zij geen kind had mogen krijgen, maar dat gebeurt gewoon in deze wereld.

Hoe gaat het nu met Charlie?

Hij zit in Amsterdam-Noord op de Prof Waterinkschool en dat gaat heel goed. Hij groeit bij ons op in rust. Hier in de straat heeft hij een vriendje. Hij gaat naar zwemles en zit in Krommenie op korfbal. Om het weekend gaat hij naar zijn vader, maar bij hem wonen is geen optie.

Hoeveel uur per week werk je?

Twaalf uur gedurende twee of drie avonden per week. Ik werk voor Evean bij de mensen thuis: wassen, aankleden, medicijnen, alle zorg die mensen 's avonds nodig hebben. Dat doe ik al bijna achtendertig jaar. Ik ga naar vijftien tot soms wel twintig mensen op een avond. Dat zijn er wel veel, ja. Gelukkig werken we met een hecht team. Overdag werken vind ik niet fijn; ik heb dan ook Charlie nog. Vanwege de ziekte van Crohn heb ik 's ochtends wat tijd nodig om op gang te komen. Mijn gewrichten zijn dan stijf. Ik moet eerst een beetje lopen en dan gaat het weer. Ik heb dat nu een jaar of tien. Eens in de acht weken krijg ik in het AMC een injectie om het in balans te houden. Mijn eetpatroon hoef ik niet aan te passen. Door die infusen blijf ik aardig op de been. Ik kan nog steeds blijven werken en alles doen. Die stijfheid zit ook in mijn vingers. Ik heb er geen pijn aan. Crohn is een zusje van reuma, het gaat vaak samen. Maar nee hoor, tot nog toe gaat het goed.

Sport je ook?

Nee, dat gaat niet. Daar heb ik de kracht niet meer voor. Ik fiets wel. En ik haak graag. Verder doe ik van alles, vaak met mijn vriendin. Samen met mijn broer Hans dragen we de zorg voor onze moeder, die hier verderop op het Koude Aardappelpadje woont. We gaan ook naar festivalletjes, ja rustig aan hoor, niet als die jongelui.

Wat doet de rest van je gezin voor werk?

Jeroen heeft tot zijn eenenvijftigste gevaren bij de marine en ging toen met pensioen. Hij voelde zich te jong om helemaal te stoppen en werkt sindsdien bij de Oranjewerf, als elektricien op boten. Onze zoon Sven werkt daar ook. Hij woont met zijn vriendin in Oosthuizen. Sanne woont met haar man en twee dochters in Starnmeer. Zij werkt in een apotheek in De Rijp. De jongste is Twan en die woont met zijn vriendin in Heiloo. Hij is leraar bij Dynamica.

Wat vind je belangrijk in het leven?

De band met je kinderen. Die is sterk. Ook met hun partners. Ik heb op meiden van Sanne gepast en dan bouw je ook met hen weer een band op. Heel leuk. Ze zijn allemaal goed met elkaar en dat is heel fijn, toch? Ook tijdens corona vonden we onze weg met elkaar. Of dat nou het doel in mijn leven is weet ik niet, maar het is wel heel fijn dat je er voor elkaar bent. Ook in slechte tijden. Dan voel je dat die band heel sterk is.

Marijke van der Pol